

HAYALET KİTAP

Bu kitap Platonik Âşıklar Krallığı'nın asil vatandaşlarına adanmıştır.

Frank: Sana aşk mektubu gönderdim!

Kalbimin ta içinden, kahrolası!

Aşk mektubu nedir bilir misin?

O, kahrolası namludan çıkmış mermidir orospu!

Benden bir aşk mektubu aldığına göre sonsuza kadar işin bitmiş demektir. Anladın mı ha? Seni doğrudan cehenneme göndereceğim, orospu! (Roy Orbison'ın fonda çalan şarkısına eşlik etmeye başlar) Seninle düşlerde yürüyorum. Düşlerde seninle konuşuyorum. Düşlerde sen benimsin. Her zaman...

David Lynch

("Blue Velvet" / "Mavi Kadife"den)

Adam: Tamamen çaresiz sayılmayız, Barbara. Şu kitabı okuyorum ve bizim durumumuzdaki insanlar için kullanılan bir kelime var: Hayalet.

Tim Burton, Michael McDowell, Warren Skaaren, Larry Wilson

("Beetlejuice"dan)

1.

27 Nisan 1998'i 28 Nisan 1998'e bağlayan gece, saat: 5:01

Sabaha karşı beş sularında, uyku tanrısı ve düşler tanrıçası, insanları uykunun dehlizlerinde oyalarken İnönü Caddesi'ndeki ıssız karanlığı mavi bir Vosvos deldi geçti. Vosvos, İnönü Caddesi'ni enlemesine keserek Yeşilyurt'a çıkan bir sokağa girdi. Köşedeki taksi durağının daracık kulübesinde uyuklayan adam Vosvos'un gürültüsüyle gözlerini açtı, başını kaldırarak Vosvos'un hızla geçmekte olan egzoz borusunu gördü, boynunu ilgisizce kıvırdı ve yeniden uykuya daldı. Vosvos'u kullanan oğlan bu düzlüğe yüksek bir hızla giremezse karşısına çıkan yokuşu çıkamayacağını biliyordu. Az kalmamıştı o yokuşun ortasında.

Mavi Vosvos motorundan yükselen homurtular eşliğinde yokuşu tırmanmaya başladı. Dolunayın yalnız bıraktığı gecenin karanlığında kaydırakta tırmanmaya çabalayan, her an tepe taklak düşme ve kabuğunun üstünde saatlerce çırpınma tehlikesi ile karşı karşıya olan zavallı bir tosbağaya benziyordu. Tosbağaydı veya değildi, bu yokuşu daha önce defalarca çıkmıştı, bu sefer de çıkacak ve sahibine olan son görevini başarıyla yerine getirecekti.

Yokuşun zirvesine geldiğinde oğlan frene bastı, balatalardan gelen tıslama sesi sessizliğe bir gizem, stop lambalarından parıldayan kan kırmızısı ışık ise asfalta bir vahşet duygusu kattı. Şimdi yolun daralan kısmında bir cami ile bir apartman arasında duruyordu araba. Oğlan, sağ ayak bileğinin zorlanmasına karşın el frenini çekmemişti, gözü arabanın dijital saat göstergesindeydi: 5:04'i gösteriyordu. 5:05'i gösterdi. 5:06'yı

gösterdiği anda sol tarafında duran camiden ezan sesi yükseldi. Oğlan, imamın yüksek sesle okumaya başladığı bozuk bir hoparlörden kesik kesik ortalığı kaplayan ezanın ilk saniyelerinde el frenini çekti. El freni kolundan gelen acı mekanik çığlık ezan sesine karışarak oğlanın istediği gibi insanları uykularında sıçratacak etkiyi yaratamadan tıslayarak söndü.

Oğlan ön sağ koltuğun üzerinden bir şey aldı ve dışarı çıktı. Kapıyı yavaşça kapattı. Etrafına bakındı. Yokuşun tepesine dikilmiş 6 katlı apartmana doğru yürüdü. Elindeki şeyin ne olduğu karanlıkta seçilemiyordu. Apartmanın kapısını hafifçe dürttü ve kapının açılması onu şaşırttı. O saatte kapının açık olmasını beklemiyordu. O ana kadar çekingenliği ve korkaklığı yürüyüşünden bile okunan oğlanın yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Bu kızla ilgili olarak, tanrı bana ilk kez yardım etti” diye düşündü. Sonra da “Aman ne yardım ha!” diye ekledi düşünce balonuna, ne de olsa kapının kapalı olması olasılığını da göz önünde bulundurmuş ve önlemini almıştı. Apartman girişindeki zillerde “Cevat Kurtuluş” isminin yanındaki düğme, anahtarını evde unutmuş olan apartman sakinlerince “gizli anahtar” olarak kullanılıyordu. Kız, bir geyik muhabbeti sırasında ağzından kaçırmıştı bunu.

Oğlan 7 numaralı posta kutusunu zorlamaya başladı. Belli ki elindeki şey o küçük aralıktan geçecek kadar küçük değildi. Kutunun kilidi bozuktu, bunu biliyordu, hemen açıldı. Oğlanın elindeki alamet karanlıktan hâlâ seçilemiyordu. Girişteki otomata basmamıştı. Gözleri çakmak çakmak bir kedi bile onun ne olduğunu göremezdi. Oğlan posta kutusunu kapattı, apartmandan dışarı çıktı.

Oğlan, kızın posta kutusuna bir şey koyma harekâtını daha önce onlarca defa yapmıştı ama yine de alışamıyordu. Sıradanlık sınırlarını zorlamayı pek sevmeyen normal biriydi o. Bu tip davranışlarla işi olmazdı, eğer o kızı görmemiş olsaydı. Bir kere onu

görmüştü, bundan dönüş yoktu. İçine romantik bir hayalet girmişti artık, bundan böyle ona boyun eğecek ve bir kızın posta kutusuna bir şeyler bırakarak onun gasp edilmiş kalbini tekrar ele geçirmeye çalışacaktı. Armağanlarının ne kadar romantik, yaratıcı ve iyi niyetli şeyler olduğunu bilse de gecenin bir vakti bir suikastçı gibi hareket etmekten ve bu tuhaf tedirginliği yaşamaktan nefret ediyordu. Artık bu tedirginliği yaşamayacaktı. Bu son “posta kutusuna aşk bombası bırakma” operasyonuydu. Ve ne romantik, ne yaratıcı, ne de iyi niyetli bir şeydi. Kötüydü, tek kelimeyle.

Oğlan arabasına bindi, el freniyle beraber usta bir şoför gibi dik yokuşta arabasını kaldırdı, arkasına basmadan bastı gitti. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. Araba sorun çıkarmamıştı.

Karabağlar yoluna saptı, havaalanına doğru ilerliyordu. Hani şu, önce devlet tarafından asılarak idam edilen sonra da devlet tarafından adına havaalanı yapılan başbakan Adnan Menderes'in ismini taşıyan havaalanına gidiyordu. Saatte 50 km hızı kesinlikle geçmiyor, tek tük araba geçmesine karşın her kırmızı ışıktaki duruyordu. En ufak bir trafik kazası planını alt üst edebilirdi. İşini şansa bırakmazdı.

Uçak saat 7.35'de kalkacaktı. Oğlan saat 5.43'te bekleme salonunda rahat bir koltukta oturuyordu. Birden belli belirsiz bir heyecan ve korku silsilesi ile sarsıldı. İlk kez uçağa binecek, ilk defa uçacaktı. Aslında daha sonra yapacağı ikinci uçuş, merakını körükleyen gizli zebaniydi. İkinci uçuş ve kızın ona tepkisi. Son uçuş ve kızın gözleri. Sebep ve sonucun trajik karşılaşması. Gözler ve yazılar.

Aniden uyku bastırdı, oğlan bu hisse hiç karşı koymadı ve tüm uykusuz gecelerinin intikamını alırcasına kendisini uyku tanrısına emanet etti. Uyku tüm duygularını, düşüncelerini çalmış, onu bedeniyle, zihniyle, ruhuyla ele geçirmişti ama aniden kolunda bir acı hissetmeye başladı. Sebepsiz acı hızla katlanılmaz hale geliyordu.

Oğlan bağırabilirdi ama bunun yerine acısının geemesini bekledi. Sonra kolunun avucunun içine bakan, kısmen tüysüz olan tarafında, bileğinin on santim uzağında derisi açılmaya başladı. Bu düşme veya bir yere çarpma nedeniyle meydana gelebilecek bir yara değildi. Görünmez bir bıçak kesiyor benzetmesi de yapılamazdı çünkü dışarıdan değil, içerden bir Şey yapıyordu bunu. İki santim uzunluğundaki yara, deri parçacıklarını sağa ve sola bir sanatçı mkemmeliyetiliğiyle simetrik ve düzgün bir Şekilde bırakıyordu, tıpkı bir kitabın açılışı gibi açılıyordu yara. Ortalardan bir sayfanın, görünmez bir el tarafından evrilişinin kuşbakışı görüntüsü gibi. Deri açıldıkça acı artması gerekirken oğlanın duyduğu acı azaldı, azaldı ve neredeyse kalmadı. Acı, yerini rahatlamaya bırakmıştı, bağırma isteğinin yerini derin bir oh çekme isteği almıştı. Kolundaki açıklıktan ince bir sızıntı akmaya başladı. İlk önce rengini kavradı. Kırmızı. Sonra ne olduğunu anladı. Kan. Yoğunluğundan beklenilmeyecek kadar ince ve düzgün ama bir o kadar da tutkuyla akıyordu kırmızı sıvı, barajın açılmasıyla coşan kırmızı bir nehir gibi. Tek bir çizgide ilerlerken farklı yönlere, daha da ince olan kollara ayrıldı. Sanki o kitaba benzer yaradan yeryüzündeki hiçbir alfabeye ait olmayan harfler akıyordu. Oğlan, kırmızı nehir biraz daha ilerleyince onun ne olduğunu çıkarabildi; bu bir gl dalıydı. Dikenleriyle, ufak dalları ve yapraklarıyla bir gln sapıydı bu. Gln ieği de yaranın açılmasıyla belli olmuştu. Kırmızıya bulan deri parçacıkları en güzel glden daha güzel bir gl yaratmıştı oğlanın kolunda. Hayal gücünün yarattığı tablo tamamlanmıştı işte; kan kırmızısı bir gl açmıştı bedeninde.

“İstanbul yolcuları...” diye başlayan anons Gökalp’ı uyandırdı. Rüyasının bazı bölümleri aklında kalmıştı. “Daha hikâye başlamadan nasıl da zetleyiverdi geleceği...” diye Őařkınlıkla düşündü. Rüyalara akıl sır erdiremezdi. Aniden kafasında bir cümle

hortladı ve uçağa varana kadar aklından çıkaramadı: “Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor...”

2.

28 Nisan 1998 Saat 07.50

Güldem haftaiçi her sabah olduğu gibi gözlerini saat 7:50’de alarmlı saatinin sesiyle açtı. Gözlerini açar açmaz çoraplarını aramaya başladı, yatağın altına saklanan üzerinde *South Park*’tan Kyle’ın resmi olan çoraplarını bulduktan sonra onları müthiş bir hızla minik ayaklarına geçirdi. Hızlı davranmasına karşın yine de aksırmasına ramak kalmıştı, eğer bir aksırsaydı öğleye kadar devam ederdi aksırmaya. Tuvaletten sonra ailesinin kahvaltıya çoktan başladığı mutfağa ilerledi. Babası son lokmasını ağzına sokuşturdu ve çantasını alarak ayaklandı. Bu sıra hiç değişmezdi; önce babası, sonra kardeşi Mert, en son da kendisi evden çıkardı. Annesi ise evde kalıp kahvaltıyı toplarlar, sonra da evden gidenlerin eve gelmesini beklerdi.

Güldem kahvaltıda yumurta yediği için dişlerini, her zamankinden daha uzun süren özenli bir fırçalama işleminden geçirdi. Saçlarını taradı. Mavi kotunu, beyaz tişörtünü ve yeşil bisiklet yakalı kazağını içeren “üşengeç sabahlarımın giysi kombinasyonu” diye adlandırdığı kıyafetini kuşandı. Deodorant sıkmayı unutmuştu, kotunun düğmelerini araladı, tişörtünü kaldırdı, deodorantı tutan elini tişörtün içinden geçirdi, tişörtüne sıçratmayacak biçimde sol koltuk altına doğru nişan aldı, kimyasal koku zerreciklerini hedefine ulaştırdığını sandı ama ıskalamıştı, deodorantın deliği sola dönük olduğundan kimyasal zerrecikler sutyeninini arasından göğüslerine sıçramıştı, bu hafif bir cinsel ürpermeye sebep olsa da onun aklına başka bir şey geldi ve güldü, aklına *Dumb and Dumber*’da Lloyd’un ağzına sprey sıkarken yanlışlıkla kötü adamın gözüne sprey

sıktığı sahne gelmişti, filmdeki kadar komik bir sahne değildi bu ama gülmesine yetti. Sonra o günün dersi olan *Kıymetli Evrak Hukuku, Maliyet Muhasebesi* kitaplarını ve ders notlarının bulunduğu dosyasını çalışma masasının üzerinden aldı, kapıya doğru ilerledi. Son anda odasına geri döndü ve sıkıcı derslerde oyalanmak üzere yanına bir roman aldı. Açık kavuniçi botlarını giymeden önce aynaya göz attı. Her zamanki gibi “güzel” hissetti kendini. Bir önceki gece geç yattığı için gözlerinin altında çukurlar meydana gelmişti ama öğleye doğru geçirdi. Güzellik denilen şeyden arzuladığı kadar nasibini almıştı. Aslında sandığından çok daha güzeldi, bu gerçeği en etkili psikanalistlerin bile çözemeyeceği komplekslerle kabul edemiyordu, dünyanın en güzel kızı seçilse bile bu kararın altında bir bit yeniği arayacak ve hiçbir zaman kendini yeteri kadar “güzel” hissetmemesinin bedelini ona âşık olan erkeklerden çıkaracak bir ruh halinin tutsağıydı.

Saat 8:38’i gösterirken Güldem annesini öptü ve dışarı çıktı. Annesini çeşitli önemsiz talihsizlikler yüzünden öpmeden evden çıktığı zaman başına tuhaf tuhaf uğursuzluklar geliyordu. (Ya da o öyle sanıyordu) Bu yüzden Güldem kendi içinde bir batıl inanç geliştirmişti ve zaman kaybetse bile annesini öpmeden dışarı çıkmamaya özen gösterir olmuştu. Merdivenlerden zemin kata adımını atmadan apartmanın cam kapısından dışarı doğru baktı. Erkek arkadaşı Ersin Karşiyaka’da oturuyordu ama o kadar iyi biriydi ki arada bir sürpriz yaparak onu apartmanın önünden alıp Buca’ya kızın okuduğu üniversiteye bırakıyordu. Gerçi o da kızla aynı üniversitede ve aynı bölümde okuyordu ama Karşiyaka’dan dosdoğru Buca’ya gitmek varken, sadece Güldem için ortalama 33 dakikasına mal olacak Karşiyaka-Hatay ve Hatay-Üçyol-Şirinyer yollarını aşması, ertesi gün (aynı gün anlatılsa büyüğü kaçardı) diğer kızlara anlatılacak ve hayranlıkla karşılanacak –hatta kısmetini açacak- bir özveriydi. Ancak o sabah apartmanın önünde Güldem’in gülümsemesini sağlayacak dört tekerlekli bir sürpriz

görünmüyordu. Tabii beklenen bir hareketin ne kadar sürpriz olacağı tartışma konusu olabilirdi ama milenyuma iki kala yaşanan aşkları yaşatmak için buna benzer romantik şaşırtmalar yeterli oluyordu. Gökyüzüne baktığınız anda kayan bir yıldızı görmeniz bir sürprizdi ama artık kimse gökyüzüne bakmadığından yeni “sürpriz” olguları yaratmak zorundaydılar ama insanlar tanrı değildi, yaratıcılıkları vasatlık sınırını aşamıyordu.

Güldem apartmanın kapısına doğru ilerledi. Posta kutularının yanından geçti. Tam kapıyı açacakken içinde geri dönüp posta kutusuna bakma düşüncesi doğdu ve bu fikir aniden tüm beynini işgal etti. Ona 12 saniye dışında hiçbir şey kaybettirmeyecek bu düşünceye boyun eğdi ve posta kutusuna döndü. İçinde bir korku belirdi. Posta kutusunun içinde korku vardı.

Aklına Cenk Koray’ın 80’lerin sonunda TRT’de sunduğu bir yarışma geldi. “‘7 diyorum’, ‘Emin misiniz 6 olamaz mı? Siz bilirsiniz tabii. Açayım mı kutunuzu?’” Güldem 7 dedi tereddütsüz ve açtı kutusunu. İçinde bir şey vardı. Tam elini uzatıp alacağı sırada apartman holündeki ışık söndü ve o şey karanlıkta seçilemedi. Onu hemen alıp dosyasının içine koydu. Şaşırmıştı. Eğer Gökalp posta kutusuna onun için bir şey bırakırsa her zaman önceden telefonla haber verirdi, Güldem biraz daha erken kalkar ve babasından önce çıkardı evden. Böylece Güldem’in babasının yabancı bir erkeğin (telefon görüşmelerinden tanısa da) suikastçı misali bıraktığı aşk dolu yazıları bulma olasılığı kalmazdı.

Güldem tekrar apartmandan çıkmak için kapıya yöneldi ama sonra yeniden vazgeçti. Nokta durağına kadar yürüyüp, yirmi dakikaya kadar uzayabilecek otobüs bekleme sürecinin ardından sıkış tepiş bir otobüs yolculuğunu göze alamadı ve eve geri döndü. Hem böylece Gökalp’ın bıraktığı şeyi daha rahat okuyabilirdi; içinden bir ses

diğer tüm yazılarından çok daha önemli ve güzel bir şeyle karşı karşıya olduğunu söylüyordu. Ses, yarı yarıya doğru söylüyordu.

Annesi içeri giren kızını görünce çok şaşırmadı. Kızı daha önce de defalarca evden üniversiteye gitmek için çıkmış ama duraktan eve dönmüştü. Güldem, “Başım ağrıyor, çok da önemli bir ders değildi zaten” diyerek iki yalanı bir cümlede söylemeyi başardı ve odasına gitti. Eşofmanlarını giydi, koyu bir neskafe (iki tatlı kaşığı neskafe, sadece rengini değiştirecek kadar süt) yaptı. Annesine “Anne ben biraz ders çalışacağım. Telefon falan gelirse yok dersin” dedi. Odasına girer girmez eli bir mıknaatısın çekimine tutulmuş gibi dosyaya doğru gitti. Gökalp’in bıraktığı alameti özenle dosyasından çıkardı. Cep telefonunu kapatmayı unuttuğunu fark etti. Cep telefonunu kapattı. Oysa Güldem cep telefonunu sınavlarda bile kapatmazdı, en fazla sesini kısardı. Demek ki Güldem önünde duran şeyin önemli olduğunu sezmişti. Saatine baktı, 8:48’di.

Okumaya başladı:

Sevgili Güldem,

“Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım” diye başlar, ümitsiz aşkların sebep olduğu her intihar mektubu. Geleneği bozmak istemem. Dur, sakın korkma. Yazdığım onca şeyin güme gitmesini istemem, önce oku hepsini. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir belki de.

Bunu beklemediğini biliyorum çünkü yaptığımız muhabbetlerden de, okuduğun hikâyelerimden de intihar fikrine karşı biri olduğumu biliyorsun. Doğa kanunlarının yaşamı yeterince kısa tuttuğunu, bunu daha da kısaltmanın işgüzarlık olduğunu, cennete ve cehenneme inanmadığımı, ölümün saçma bomboş karanlık bir odada bedensiz olarak

yaşamaktan çok daha sıkıcı bir şey olduğunu düşündüğümü ve reenkarnasyon ispatlanmadan intiharın geri zekâlılara özgü bir eylem olduğunu söylediğimi defalarca okumuşsundur yazdıklarımın. Bir de kendimi diğer insanlardan ayıran, ruhumun tutunduğu hayalleri ve o hayalleri gerçekleştirme arzumu düşünürsek dünyada en son intihar edecek adam benimdir herhalde, diye düşünürdüm. Yıllarca beyin hücrelerimi eskiterek yarattığım düşünceleri bir anda silip atmadım tabii, onlara kendi gerçeklerimi ekledim ve sonuçta negatif birle çarpılan bir denklem gibi hepsi alt üst oldu. Bu işe yaramaz yazıları önümdeki sayfalara akıtırken sana şunu ilan ediyorum: “Hitler ve Kurt Cobain’den sonra yeryüzünde intihar etmeyi hak eden ilk insanım!”

Böyle bir sonuca nasıl vardım? Hikâyeyi veya hikâyemizi son kez bir gözden geçirelim. Ben seni severim. Çağımızın ilişkiler sisteminin beceriksizlik yapmaya müsait süreçlerinde tüm şanssızlıklar, basiret bağlanmasına sebep olan tüm ruh halleri ve aşkın –en zeki adamı bile moronlaştırabilirdiği– virüsleri beni bulur. Kötüler kazanır. Ben seni severim. Sen başkasını seversin. Sen bir başkasını seversin. Sen başka birini seversin!

İnsanı rahatsız edecek bir hikâye. Sinemada gösterilse antrakt beklenmeden herkes kaçır gider. (Dur sen gitme, daha çok var.) Bu kadarı paylaşan çoktur ama kimse ne yaşamak ister, ne de okumak. İşte beni intihar etme yolunda haklı kılan nokta da tam burada yatıyor. Çünkü o sıkıcı hikâye benim. Ta kendisiyim.

Bunda ciddiğim, “platonik aşk” denilen lanetin kendisiyim. Onu yaşıyorum. Onu besliyorum. Onun olmazsa olmazıyım, dadısıyım. Ben hayatı(mı) değil, bir hikâyeyi yaşıyorum. Yaşadığım her an beni izleyen kendimi de etrafımda hissediyorum. Hayatımın hem oyuncusuyum hem de seyircisi ve seyirci bu oyundan çıkıp gitmek istiyor. Herkes bir yaşam mücadelesindedir, ben ise hikâyemi kurtarma savaşındayım. Seni gördüğümden beri hikâyemi saplandığı bu monoton akıştan kurtarıp sürükleyici bir filme dönüştürme

çabasındayım. İki yıldır bir yazarın tıkanıp yazamaması gibi yaşayamadığımı hissediyorum. (Ya da yaşadığımı hissetmiyorum.) Bu aptal pandomim sıkı artık, uzun bir tiradın vakti geldi, geçiyor bile. Sabah uyanınca aklıma ilk senin gelmeden, yatmadan önce seni düşünmekten, en ufak şeyin seni hatırlatmasından, yolda yürürken arkasından gördüğüm her 1.64 boyundaki kıızı sen sanmaktan, dinlediğim en gürültülü şarkılarda bile senin imgeni aklımdan kovamamaktan, kendimi en çok kaptırdığım kitaplarda, filmlerde ve hatta maçlarda bile senin düşünceni kafamdan silip atamamaktan, bu kahrolası üzerime yapışan lanetten nefret ediyorum! Beynimin içinde bir uğultu var ve ben bunu yok edemiyorum. Saçımdaki geçmek bilmeyen kaşıntısın sen. Hikâyeyi değiştirebilme gücü sadece sana ait ama sen oralı bile olmuyorsun. Ama artık kozlar benim elimde. O uğultu benim. Ben o kepeğim, kaşıntıyı yaratan bitim. Merak etmeyin aziz kardeşler, buna bir son vereceğim. Kendi cinayetimle, “karşılıksız aşk”ı ve “sıkıcı hikâye”yi öldüreceğim. Bir taşla iki kuş (iki canavar) vuracağım. “Kötü hikâye” ve “karşılıksız aşk” kavramlarını dünyadan sileceğim. Az kaldı, biraz sabır.

E, şimdi intihar edince hikâyen daha mı güzel olacak diye sorabilirsin. En azından çarpıcı bir sonu olacağı kesin. İntiharımın nedenini bizi tanıyanlar dışında kimse bilemeyecek. Gazetelerde “bir aşk intiharı daha” yerine “belirsiz bir intihar” olarak haber olmayı tercih ederim. Artık üzerime yapışan Perihan Abla’daki Şakir rolünden sıkıldım, Lotte’sine yazdıklarıyla tanınan Goethe gibi ünleneceğimi veya Kara Leydi’sine soneler yazan Shakespeare gibi ölümsüz olacağımı söylemeler de devam etmeyeceğim bu role. Gremlinlerin arasındaki Gizmo olarak var olmaya devam etmeyeceğim. İyi adamı oynamak baydı.

Son zamanlarda, yaşadığımı hissettiğim tüm anları kemiren bir ölüm korkusu baş gösterdi. İntiharımı çabuklaştıran etkenlerden biri de bu. Ölüm korkumun nedeni de

hikâyemin sonuyla ilgili kaygılarım. Kaderin oynadığı oyunlarla sıradanlaşan hikâyemi ölüm meleği sıradan veya abuk sabuk bir yöntemle sona erdirecek diye korkuyorum. Azrail ile yazgının efendisinin aynı soydan geldiği düşünülürse bu gayet mantıklı görünüyor. Hayal gücüm ölüm senaryoları kuruyor; bir tanesinde ufak arabam yolda giderken bir kamyonun altında kalıyor, diğer popüler bir senaryoya göre yolda yürürken kafama saksı düşüyor, bir başkasında beynimde oluşan sinsi bir tümör (adını Güldem koyardım) beni içten içe bitiriyor, diğerinde duş alırken şofben arıza yapınca elektrik çarpıyor, küvette bir idam mahkumu gibi can veriyorum, daha acayip bir kâbusumda futbol oynarken kafamı kale direğine çarpıyorum, fantastik bir tanesinde bir uçan daire ekibi tarafından otopsiyle parçalara ayrılıyorum, talihsiz bir tanesinde telefona koşarken kabloya takılıp kafamı kalorifer borusuna çarpıyorum ve tüm bu kâbuslarımın sonucunda ardımda –trajikomik bir ölüm hikâyesi dışında– anlatılacak bir hikâye bırakmadan bu dünyadan çekip gidiyorum. Vedasız misafir. Her sabah kalktığımda korkuyla uyanmamın sebebi bu. Küçükken yattığım odanın penceresi fena halde işlek bir caddeye bakardı. Ben her gün penceremden karşıdan karşıya geçmeye çalışan insanların yüz ifadelerine bakardım. Eğer korkunun fotoğrafı çekilecekse benim pencerem bunun tam yeriydi. İnsanların yüzündeki korkuyu görebiliyordun. Bir kere karşıya geçtiler mi, korku yüzlerinden siliniyordu. Ben ise sürekli o ifadeyi taşıyorum, sürekli karşıya geçmeye çalışan ama geçemeyen biriyim ben, anlıyor musun? Eskiden ilkokul hocam beni “Neden gülüyorsun sürekli?” diye azarlardı, insanlar şimdi bana bakıp “Neden korkuyorsun sürekli?” diyorlar. Onları yanıtlayamıyorum.

Alain De Botton bir kitabında “Aşkımın ne kadar ölümsüz olduğunu ancak ölümümle kabul ettirebilecektim, trajedilerden bitkin düşmüş bir dünyaya aşkın ciddi bir olay olduğunu ancak kendi kendimi yok ederek anlatabilirdim,” diyerek intihar etmeye

karar verir ama sonra “İntiharın zevki organizmayı öldürmek gibi korkunç bir işte değildi ki, başkalarının o ölüme gösterecekleri tepkiyi izleyebilmektir,” diye düşünerek intihar etmekten vazgeçer. Ona katılmıyorum. İntihar, ardından başkalarının (ya da sadece “başka”sının) tepkilerini gerçeğe yakın şekilde tahmin edebileceğimiz tek ölüm tarzı. İşte hikâyemin son karesi: Gözlerin ve gazete yazıları. Mutlak üzüntü. Vicdan azabı. Azap ve tuzlu gözyaşları. Gazete ıslanır. Sevdim bunu.

Cinayetimin üzerinde çok düşündüm ve sonunda kendimi Boğaz Köprüsü’nden atmaya karar verdim. Neden mi? İşte sana birbirinden eğlenceli sebepler:

1- Yol ve yolculuk. Son kez İzmir-İstanbul yolunu kat etmeyi istedim. O yolun acıları silme yönünde bir sihre sahip olduğuna şahit oldum defalarca. Belki de İstanbul’a uzanan o yol, şehrin kendisinden de güçlü.

2- Superman okumaya başladığım yıllardan kalma, bir süre olsa da uçma isteğim. Ve bunu gerçekleştireceğim. Hatta hesapladım; tam 4 saniye havada kalacağım.

3- Boğaz köprüsünün kendisi. Çok banal ve arabesk bir yöntem dediğini işitebiliyorum. Tam tersine bunu sembolik ve ne derler; “postmodern” buluyorum. Düşünsene; asırlardır birbirine dokunamayan iki kocaman kara parçası, iki kıta. Kıta olduğu bile tartışılan bir adayla flört eden Asya ve yalnız kalan Avrupa. Hahaha... Daha uzatayım mı, boş ver.

Şimdiden hikâyesinin sonunu belirlemiş bir yazarın kesinliğiyle görebiliyorum geleceğimi: Uçaktan iniyorum, köprüye doğru yol alıyorum. Elimde bir fotoğraf makinesi. Köprüye adımımı atarken biri sorarsa “fotoğraf çekeceğim, hepsi bu” diyorum ve ilerliyorum. “Özgür kalacağım, hepsi bu. Hatta dünyayı bir illetten kurtaracağım, haberiniz yok” cümlesi beliriyor düşünce balonumda. Yürüyorum ve göz kararıyla köprüünün tam ortasında duruyorum. Belki boğazın manzarasına bakarım biraz, hatta

fotoğraf bile çekerim. Tripod'um yok ama olsun, korkulukların üzerine sabitleyerek çekerim. Ancak Reha Muhtar'a haber malzemesi olmak istemem. Eğer oraya kadar yürümüşsem, yeteri kadar düşünmüşüm demektir, zaman kaybetmeye gerek yok. Korkuluklarda bir süre sallanıp kendimi bırakacağımı sanma. Ben ölmek için değil, uçmak, yok olmak için geldim buraya. Koşacağım, tüm hızımla koşacağım ve zıplayacağım. Korkuluğun tepesinden ayağımla güç alıp öne fırlatacağım kendimi, kollarımı bir atmaca gibi açacağım ve uçacağım. Belki de havada Metin Akpınar'ın eski bir kabarede yaptığı gibi martı taklidi bile yaparım. Sen seversin. O, 4 saniyenin keyfine bakacağım tabii ki. Yillardır yüzüme konmayan gülümsememle beraber havada süzüleceğim. Güldüğüme de gülecek, bu tanıdık ve komik duyguya da uzun zaman sonra son zamanlarımda kavuşacağım. İstanbul'un gürültüsü bir Leonard Cohen şarkısı gibi girecek kulaklarıma, basıncın etkisiyle kulaklarımdan kan gelecek, ben yine de ismini bilmediğim şarkıyı dinliyor olacağım. Sonra şarkı bitecek, hikâye sona erecek. Tanrı veya doğa kanunları izin verirse bir sonraki hikâyemin çok daha ilginç olacağına söz veriyorum. (Tabii, bu sözümü anımsamama da izin verilmeli.) Bu yazımdan ana fikir çıkarmak gerekirse Shakespeare'den bir fikir çalarak yola çıkmak isterim, bu da sık sık yapıldığına göre hiç de çekinmem: Benimkisi intihar değil, meşru müdafaa.

Sana bir mirasım var. Bu, bundan sonra aklında tutman gereken bir bilgi. Bilgi şudur: Bu yazdıklarımı bir intihar mektubu olarak görme. Derler ya "Her intihar mektubu bir aşk mektubudur" diye. Aslında "Her intihar mektubu bir aşk romanıdır" aynı zamanda. Yani bu aldığın son mektup sana daha önce yazdıklarımın farklı değil. Bu da bir aşk mektubu, bu da bir hikâye. Sen de biliyorsun, bazen kitaplara kendini fazla kaptırıyorsun. Bunu bu defa yapma. Gerçek veya değil, yaşanmış veya yaşanmamış, ölüm var ya da yok, fark eder mi, her şekilde "hepsi hikâye" değil mi? İşte, bu bilgileri lades

gibi aklında tut, hiç unutma. Hem kendini iyi hissetmeni sağlayacak, hem de bundan sonraki hayatında çok işine yarayacak. İnan bana.

Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım, diyemiyorum şimdi. Biliyorum ki, bundan sonra düşünebileceğinden, düşleyebileceğinden de yakın olacağım sana. Gözlerini açtığında dağılan, bir türlü anımsayamayacağın rüyalarında yaşayacağım. Sonsuza kadar içindeyim, göremeyeceğin kadar derinlerinde. Düşlerindeki yabancı, yatağındaki görünmeyen korkuluğum ben. Kâbuslarını savan, düşlerini çeken postmodern bir korkuluk. Korkuluk el sallıyor, görüyor musun? Korkuluk gidiyor, el sallıyor ama veda etmiyor. Ben senin korkuluğum. “Korkuluk” ha, sevdim bu lafi.

Gökalp